

נערים וגברים שעובדים בזנות, מתקשים למצוא את הדרך החוצה.

מאת [ורד לי](#)

אולי חלפתם על פניהם, בלי לדעת שהנערים האלה מתפרנסים מזנות. סיור בשוליים של החושך

תקראי לי רורו, הוא מבקש. הלילה כבר מזדחל וצובע הכל בשחור עמוק וסמיך. "אני בן הרחובות האלה", הוא מצהיר כשהוא קוטע את השיטוט המעגלי שלו במבוכי רחובות התחנה המרכזית הישנה. הוא מוריד מגבו תיק קטן ומניח אותו על המדרכה. "זה הרכוש שלי", הוא אומר, "ואני גם מחביא עוד דברים בכל מיני מקומות באזור."

התשישות שלו ניכרת. הוא בן 23 ונחשב לוותיק העובדים כאן. "התחלתי בגיל 12", הוא אומר. "גדלתי בכפר ערבי במרכז הארץ. בגיל צעיר כבר ידעתי שאני הומו אבל פחדתי לדבר על זה". הוריו חשדו, "הם שאלו אותי והודיתי שזה מי שאני ושזה מה שאני אוהב. באותו היום הם זרקו אותי מהבית."

הוא הגיע לתל אביב והסתובב באזור התחנה המרכזית הישנה. "הייתי ילד", הוא אומר, "חשבתני שאמצא פה עבודה רגילה ואחיה". כאן פגש פלסטיני תושב מחנה פליטים שנחשד כמשת"פ ולא העז לחזור לביתו. "ביקשתי ממנו עזרה", הוא מספר. "אמרתי לו שאין לי אוכל ואני זרוק ברחוב. הוא אמר: 'בוא איתי הערב ואני אראה לך איפה עובדים'. הוא לקח אותי לגן החשמל. ראיתי אותו עולה למכונית ולא הבנתי מה הוא עושה. כשהוא ירד מהרכב הוא התקרב אלי ואמר לי: 'תסתכל טוב, זה הכסף שאתה יכול לאכול ממנו ולחיות ממנו'. ככה התחלתי ועד היום אני בזה."

מכוניות חולפות על פנינו והנהגים מאותתים לרורו בעיקשות, אבל הוא מניח להם להסתובב סביבו ומתעלם.

"אני ישן ברחוב, בזולות ועכשיו בגן החשמל", הוא אומר. "בכסף אני קונה אוכל, סיגריות, ודקה". בגיל 14 החל להתנסות בסמים קשים אבל הפסיק. "היום אני מעשן חשיש ושותה כל יום. אפשר לישון בלי שתייה כשאתה זרוק ברחוב? זה מרגיע את המחשבות והבכי".

בגיל 18 נכנס לכלא אופק. "הייתי במועדון, דיברתי בערבית והייתי מסטול. מישהו דחף אותי ואמר לי 'ערבי מסריח', לא שלטתי בזעם. היה לי סכין אז דקרתי אותו 26 פעמים". בזמן שהותו בכלא פגע באסיר ומאסרו הוארך. לפני כארבעה חודשיים שוחרר ושב מיד "הביתה" - לאזור התחנה המרכזית הישנה. "או שאתה נדקר או שאתה דוקר", הוא מסביר את חוקי הרחוב תוך שהוא מסתכל בבוז גלוי על הלקוחות הנעים בכלי רכב. "כל מי שהכרתי מאז שהתחלתי לעבוד בזנות התאבד, השתגע, נכנס לכלא או הפך לנרקומן", הוא אומר, "עוד לא ראיתי מישהו שהצליח לחיות טוב מזה ולהפוך לאדם עשיר ושמה".

כמו רורו, גם שמותיהם של שאר העובדים בזנות המתראיינים בכתבה בדויים. תוך שהוא מדבר, ניצת בו זעם. "מגיל 12 אני מסתובב ביניכם ברחובות ואף אחד לא באמת עוזר. ביקשתי מאנשים כסף ואף אחד לא נתן לי. הייתי נכנס למסעדות ומבקש אוכל והיו מגרשים אותי. גם את, את תלכי מפה הביתה ותשכחי אותי. אני מבטיח לך. את תלכי לישון ולא תזכרי אותי יותר". הוא מעמיס את התיק על גבו ומבקש ללכת. "מי שישן במיטה בבית שוכח את מי שברחוב", הוא אומר ומתרחק.

מעבר לפינה

גן החשמל, המצוי בין רחובות החשמל, ברזילי ולבונטין בדרום תל אביב, שימש במשך שנים כזירה למכורים ולזונות ממין זכר, בעיקר קטינים, אך זה מכבר שינה את אופיו. הרשויות קצו בתופעה - המשטרה נלחמה בפעילות העבריינית, והעירייה שיפצה את הגינה והפכה את האפולולי למואר. עד מהרה צמחו במתחם מועדונים וחנויות מעצבים והאזור שוקק כסוהו תל-אביבי.

אבל זנות הרחוב ממין זכר לא נעלמה. היא רק נדדה למיקום הבא - לתחנה המרכזית הישנה ולרחובות הסמוכים לה: השרון, הגליל והנגב הבנויים בצורת ח'. באחרונה החלה לזלוג לרחוב הר ציון פינת סלמה. בחצי השנה האחרונה ניתן למצוא במתחם הבורסה שברמת גן קטינים העובדים בזנות ובחוף תל ברוך פועלות זה שנים טרנסגינדריות.

בשיטוט רגלי באזור התחנה המרכזית הישנה מבחינים בסאונות ומועדוני גייז ברחוב הגליל המאפשרים השכרת חדרים. העובדים בזנות עומדים בחוף, יוצרים קשר עין עם לקוחות, ולאחר מה שנראה כמשא ומתן נכנסים איתם פנימה. החניון הפנימי החשוך ברחוב הגליל הואר בחצי השנה האחרונה והפעילות שבו הופסקה. אבל הסצנה ברחוב שוקקת. בסמוך לברים של הפליטים ניתן לראות גברים עומדים בצדי המדרכה.

בפינת הרחובות הגליל והשרון עומדות טרנסגינדריות. מעמדן במתחם חזק. "הן תוקפניות ואלימות ונלחמות על המשבצת שלהן ברחוב", מסביר גבר העובד באזור. אבל ניכר שהעמידה המשותפת שלהן נועדה לגונן עליהן. הן חשופות יותר מכל העובדים בזנות לאלימות מילולית ולהתגרונות מצד עוברים ושבים. קללות מוטחות בהן מצד נהגים חולפים, קבוצות שיכורים לועגות להן ומנסות להיטפל אליהן.

בפינת הרחובות השרון והנגב עומדים בדרך כלל ערבים, רובם שוהים בלתי חוקיים. הפינה הזאת מעניקה להם תחושת ביטחון, שיוכלו להימלט בשעת הצורך מניידות המשטרה ומרכבי משמר

הגבול המסיירים בשטח .

זנות הגברים מוסווית. בעוד שהנשים מוחצנות, גופן חשוף ואיפורן מודגש, הגברים לבושים בפשטות, באופן שלא יסגיר את עיסוקם בנקל. "יש הסתרה גדולה מצד גברים העוסקים בזנות", אומר אורי עייק, רכז תחום להט"ב (לסביות, הומואים, טרנסגינדרים

וביסקסואלים) במרפאת לוינסקי של משרד הבריאות, העוסקת באיתור וטיפול במחלות מין, וממוקמת בתחנה המרכזית החדשה. "זנות הגברים אינה גלויה. צריך להסתכל בעין חדה כדי לזהות אותם."

הבושה הכרוכה בעיסוק בזנות גבוהה יותר בקרב גברים. "זנות נשים מוטמעת בתרבות. היא לגיטימית לצערי בקרב רבים ואינה מערערת על זהותה של האשה", אומר עייק. "לעומת זאת, זנות גברים ממדרת את העוסקים בה בתחתית ההיררכיה החברתית, אפילו נמוך יותר מאשה העוסקת בזנות, ומערערת על זהותם כגברים."

הנושא לא נחקר בארץ לעומק, ולכן קשה לדעת מספרים מדויקים של עובדים בזנות. "קשה לאתר אותם. חלקם עובדים מהבתים ויש כאלה שימצאו ספונסר מבוגר שיממן אותם תמורת מין ולעתים יספק גם קורת גג."

מה הפרופיל של העובדים בזנות גברים ?

בדירה, שהיא זירת זנות. זה דיסקרטי. לא מגיעים לכאן בחבורות כמו למכון ליווי

עייק: "אפשר לראות בזנות קטינים וצעירים מכל רובדי החברה הנפלטים מבתיים על רקע נטייתם המינית, ומוצאים בתל אביב מקלט ובזנות אמצעי הישרדות. הרבה פעמים אפשר לראות גם בני 30

ומעלה העוסקים בזה אבל הרחוב מעדיף צעירים יותר. חלקם מגיעים לעסוק בזה בגלל עוני, מצוקה כלכלית והיותם דרי רחוב, זאת הדרך שהם מוצאים על מנת לשרוד ולחיות. מרביתם חוו בית לא מתפקד - מצוקה, מצבי חסר כלכלי, יחסים אלימים, הזנחה פיזית ורגשית. לרבים מהם יש רקע של פגיעה מינית אבל זה מושתק, הם לא מודים, מתביישים ומתקשים לדבר על זה.

"לא כולם בהכרח הומוסקסואלים - רבים מהמכורים מודים שזאת אינה נטייתם הטבעית אלא דרך מהירה להשיג מנת סם. כך אפשר למצוא גם בין השב"חים גברים שבגלל צורכי קיום נאלצים לעבוד בזה."

יעל גור, מנהלת מרפאת לוינסקי מוסיפה כי בשנים האחרונות נכנסו גם פליטים למעגל הזנות: "עד לפני שנתיים היה ניסיון מצדם לטשטש את זה. אבל היום הם כבר עומדים בקרן רחוב ולחלוטין רואים שהם עובדים בזנות."

מהו הפרופיל של הלקוחות ?

גור: "הרבה מהצרכנים הם גברים נשואים ואנשים שעדיין בארון, וגם הם כמו העובדים בזנות מסתירים ומתביישים בזה."

גם את רמת האלימות שחווים העובדים בזנות קשה להעריך, אומרת גור. "זה קיים במפגש עם הלקוחות, אבל העובדים בזנות לא מדווחים ולא מודים בזה. קשה להם כגברים להודות שלקוח תקף אותם, יש בושה לדבר על זה."

איזה נזקים אתם מזהים בקרב טרנסג'נדריות וגברים העובדים בזנות?

עייק: "אחד הנזקים המהותיים הוא שמתעורר אצלם קושי לסמוך ולתת אמון באנשים, התמכרות לסמים ולאלכוהול, דיכאון, נזק בריאותי. ההסתרה החברתית והסביבתית תובעת מחיר כבד: בדידות חברתית ונתק מהמשפחה, שאצל טרנסג'נדריות במקרים רבים מתחיל כבר בתהליך השינוי המיני שהן עוברות."

לדברי גור ועייק, טרנסג'נדריות וגברים העובדים בזנות מקופחים גם ברמת התודעה הציבורית והמענה למצוקתם. "ארגוני נשים היוצאים נגד תופעת הזנות נוטים להילחם יותר עבור זכויות הנשים ושוכחים להילחם על זכויות הגברים בזנות והטרנסג'נדריות ולדרוש גם עבורם מענה טיפולי שישקם אותם", הם אומרים. "למי מהם שרוצים לצאת ממעגל הזנות אין כיום פתרון ייעודי: דירות מעבר, פתרון תעסוקתי, טיפול נפשי ואף לא תהליך שיקומי. ניתן כיום רק פתרון חלקי לטרנסג'נדריות בודדות במסגרת סלעית (סיוע לנשים במעגל הזנות) ולנוער הומוסקסואלי ובבית דרור.

"לצערנו, אנחנו גם לא שומעים קול ברור וחזק מצד הקהילה הלהט"בית שיוצא נגד תופעת זנות הגברים ונלחם בה, כפי שאנחנו רואים עשייה של נשים אקטיביסטיות ששמות להן כמטרה לטפל בתופעת הזנות והסחר בנשים. צריך להפעיל לחץ על המשרדים הממשלתיים לפתח רצף שירותים להוצאתם ממעגל הזנות של קטינים, צעירים ומבוגרים, לדאוג לשיקומם ולשילובם בחברה."

בהמתנה לעוד לקוח. זאת הדרך שהם מוצאים על מנת לשרוד ולחיות

חיים כפולים

אחת לשבועיים בימי חמישי בערב יוצאת מרפאה ניידת של מרפאת לוינסקי לאזורי זנות גברית. בניידת נמצאים עייק, עובד סוציאלי במקצועו, רופא וצוות מתנדבים. הם משוחחים עם העובדים בזנות מתוך רצון לתת ייעוץ וליצור קשר שיביאם לטיפול במרפאה. בנוסף הם עורכים בדיקות לאיתור מחלות מין, מעניקים מידע הסברתי על הימנעות ממחלות מין ומחלקים קונדומים.

עמר, בן 19, תושב כפר בדואי בדרום הארץ, עומד בקטע המדרכה הכי חשוך ברחוב השרון פינת הנגב. קפוצ'ון מכסה את ראשו. הוא דרוך, מבטו חולש על הרחוב. עייק ניגש אליו ומזמין אותו להיבדק בניידת. גם בתוך הרכב הוא מביט בחשש החוצה. "עוברות פה ניידות משטרה ואין לי תעודת זהות", הוא מודה. שי קרמר, רופאה המתמחה ברפואת משפחה בברזילי, לוקחת ממנו דם לבדיקת איידס ומחלות מין ומחסנת אותו נגד צהבת. מראהו מוזנח וניכר שהוא רעב לדבר.

לפני שנה וחצי הגיע לתל אביב כדי להתפרנס. "ישנתי כמה שבועות ברחובות", הוא אומר, "לא הצלחתי למצוא עבודה. גבר הציע לי לעבוד בזנות והסכמתי. רק בגלל הכסף", הוא מדגיש, "אני בכלל מעדיף נשים". משפחתו לא יודעת מה הוא עושה. לפני כחצי שנה אושפז בבית חולים פסיכיאטרי לאחר שלקה בהתמוטטות נפשית. "יש לי התקפי זעם ועצבנות", הוא מודה. לפני יומיים נשדד. "זה אזור מסוכן", הוא אומר.

איך אפשר לאתר אותך ולהחזיר תשובות של בדיקות? מבקש הצוות לדעת. "אין לי טלפון", הוא אומר, "אני כל יום פה".

ענת, בת 18, מתנדדת לעבר רכב המרפאה. "יש כבר תוצאות?" היא שואלת, "אני רוצה להיות חולת איידס!" היא צווחת. למה? שואלת קרמר, תוך חיפוש התוצאות. "כי בא לי להתאבד. אני רוצה להתאבד", היא מחייכת לעצמה. לפני כשנה ראיתי אותה עומדת בקטע הרחוב השמור לטרנסג'נדריות. אז לא היה ניכר השימוש שלה בסמים. המראה הצעיר שלה והדיבור החינני המהול הומור פצוע של שורדים, בלטו. האלימות פה קשה", אמרה בצמצום, "אין לי מושג איך אני עדיין בחיים". מגיל 14 היא עוסקת בזנות. משפחתה לא קיבלה את שינוי המין שרצתה לעבור והיא ברחה לרחוב.

בתוך הרכב, מוקפת בצוות, היא מספרת לפתע על הקושי שבנתק מבני משפחתה שמסרבים לקבל אותה. שקט מעיק משתרר אחרי הווידוי. הכל בסדר. התוצאות תקינות, מבשר לה הצוות. "למה? למה? אני רוצה כבר להתאבד", היא אומרת ויוצאת מהרכב.

אלמו עומדת לבדה, עיניה סורקות את הרחוב. לראשה פאת שיער ארוך ומשיי. שמלה שחורה זערורית מהודקת לגופה השדוף ולרגליה מגפיים גבוהי עקב. שכבות האיפור המרובות לא מצליחות להסתיר את העצב. סיפורה של אלמו, ערבייה-ישראלית, בת 19, עלה לכותרות באוגוסט האחרון. כשיצאה לבילוי לילי עם בן זוגה בתל אביב, התנפלו עליהם חמישה קרובי משפחה - אביה, אחיה, גיסה ובני דודים שלא קיבלו את בחירתה לחיות כטרנסג'נדרית. הם תקפו אותם בגז מדמיע, הכניסו אותה לרכב ודהרו לכיוון עיר הולדתה.

"בנסיעה הם קשרו לי את הידיים בחגורה, ואיימו שישחטו אותי", היא משחזרת. "כשהגענו הם כבלו אותי באזיקים ובשרשרת על מזרן בבית נטוש. עד עכשיו נשאר לי סימנים בגוף מהאלימות

שלחם". כשבן זוגה התאושש הוא הזעיק את המשטרה שאיתרה ושיחררה אותה. מאז האירוע נמצאים תוקפיה במעצר, ובשבוע האחרון שוחררו למעצר בית עד תום ההליכים. "אני מפחדת", היא אומרת. "מפחדת שיחפשו אותי ויפגעו בי שוב".

אחרי החטיפה שקעה בדיכאון ועזבה את עבודתה כמוכרת. על הימים שהעבירה ברחוב ובשינה בחדרי מדרגות היא ממאנת לדבר. משלא הצליחה למצוא עבודה חדשה החלה לעבוד בזנות. "החברה מאפשרת לאנשים כמוני או לעבוד בזנות או לעבוד בזנות. קשה לי לעבוד בזה, זה מגעיל אותי. הייתי רוצה עבודה רגילה", עיניה דומעות. "זה לא העולם שלי. אני לא מסוגלת לתת לבן אדם שאני לא מכירה ולא נמשכת אליו לגעת בי תמורת כסף. אני רומנטית, אני מאמינה באהבה".

עד לאחרונה עבדה בדירה ששכרה. "אני שונאת לעבוד ברחוב", היא אומרת, "המקום הזה אליס - כולם נגד כולם. הטרינסג'נדריות הוותיקות לא מקבלות את הנוכחות שלי. כשהתקרבתי לפינה שלהן הן התחילו לרדוף אחרי. ברחתי, אבל הן תפסו חברה שהיתה איתי, הרביצו לה והורידו לה את הפאה".

ביום שני הקרוב, היא חוזרת ואומרת, הכל יהיה מאחוריה. "אני טסה ללונדון", היא מגלה. "שם המשפחה שלי לא תמצא אותי". כעבור שבוע ראיתי אותה ברחוב. "בביקורת הגבולות בבריטניה לא אישרו לי כניסה כשהבינו שאני רוצה לעבוד והחזירו אותי מיד לישראל", סיפרה בייאוש. "אני לא יודעת מה לעשות. אני עוברת בינתיים בין דירות חברים. חזרתי לעבוד בזנות כדי שיהיה לי כסף להתקיים".

יותם נשען על הקיר ברחוב הנגב. לבושו מוקפד, מסוגנן ואופנתי, פניו נוגות ודיבורו רך. "אני רוצה להפסיק לעבוד בזנות, לא מסוגל יותר", הוא התוודה כשנפגשנו בשעת לילה מאוחרת. "מבחינתי זה החודש האחרון". "אביו, הוא מספר, מכור לסמים שנע כל חייו בין מרכזי גמילה ובתי סוהר. אמו גידלה אותו ואת אחיו בגפה. בגיל 15 החל לעבוד במכירות. "לא יכולתי לבקש ממנה כסף לבילויים ולבגדים אז הייתי חייב להתחיל לעבוד", הוא אומר.

כשעבר בתחנה המרכזית בדרכו למשמרת הציע לו גבר 500 שקל תמורת יחסי מין. "לא ידעתי מה צריך לעשות", הוא אומר. "הוא הסביר לי והנחה אותי והייתי מסוחרר מהכסף. ככה יום אחרי יום. הכסף פיתה אותי. הייתי עם שני גברים ועשיתי אלף שקל בכמה דקות. הייתי צעיר וחדש באזור אז קיבלתי סכומים יפים והתחלתי לזלזל בעבודה הרגילה שלי".

שלוש שנים שהוא מסתיר את העבודה בזנות ממשפחתו ומסביבתו. "אני חי חיים כפולים. יוצא מהבית במדי עבודה ומחליף בגדים בשירותים בתחנה המרכזית", הוא אומר. "כשאמא שלי שואלת מאיפה הכסף אני אומר שקיבלתי בונוסים בעבודה. זה לא שהיא לא יודעת, לדעתי היא לא רוצה לדעת. קשה לי להאמין שהיא לא מבינה".

בעוד כחודש הוא אמור להתגייס. "אני מאוד רוצה שבצה"ל תהיה לי מסגרת שתמנע ממני להגיע לכאן", הוא אומר. "אני מסתכל על האנשים פה ומפחד להיות כמותם, מפחד להידרדר לסמים, לאבד שפיות. העבודה בזנות משגעת אנשים".

תמיד זה בינתיים

בכל גיחה למתחם זנות הרחוב פוגשים פנים חדשות. ואסים, בן 24, הגיע לכאן לפני כמה חודשים.

הוא נולד וגדל בבית אלים בכפר בדרום הארץ. "יש לי תמונה חזקה של אבא שלי גורר את אמי מהשיער על הרצפה", הוא מספר. "אני זוכר מהילדות רק עוני קשה, רעב, מחסור". בגיל 17 ניסה אחיו הבוגר לתקוף אותו מינית. "הייתי חייב להתרחק מהכל אז באתי לתל אביב."

בתחילה השתלב בעבודה רגילה. "ישנתי אצל חברים שעבדו בזנות בדירה. כל הלילה לא הייתי נרדם כי היו מגיעים לקוחות, והייתי מגיע לעבודה עייף. המעסיקה חשבה שאני לא ערני כי אני משתמש בסמים ופיטרה אותי."

איך נכנסת לזה?

"הסתכלתי על החברים שלי וראיתי שהם מרוויחים הרבה כסף, אוכלים טוב ומתלבשים יפה. הכסף שלי נגמר והחלטתי לנסות. בפעם הראשונה ברחוב הרווחתי 1,200 שקל מחמש אחרי הצהריים עד 12 בלילה. ביום שאחרי עשיתי 750 שקל. את מתחילה לעשות השוואות - בשעה של עבודה רגילה את מקבלת 21 שקל ופה אחרי עשר דקות יש לך 200-300. אני אומר לעצמי שזה בינתיים ושבמילא אף אחד לא מכיר אותי פה. הכסף משתיק את המחשבות."

לאורך השיחה הוא מבהיר שהוא רוצה להפסיק לעבוד בזה. "אני אמצא דירה, אסתדר ואחפש עבודה רגילה", הוא אומר. "העבודה בזנות היא קשה. קשה לעשות סקס עם מישהו שאת לא באמת רוצה. יש תחושה שהוא אונס אותך. אני עושה דבר שאני לא אוהב, כי ככה אני מביא כסף מהיר, אפשר לשלם בו מיד הכל. לא צריך לחכות עד העשירי בחודש. כשאיך לך כסף לאוכל ולשכר דירה מה תעשי? תחכי כל פעם לעשירי?"

שבועיים אחרי ששוחחנו, שכר ואסים דירה בדרום העיר. בימים הוא עובד בזנות בתוך הדירה. בשעות הערב ראיתי אותו ברחוב הנגב. רגע לפני שנכנס לרכב שעצר לידו הוא חזר ואמר: "אני רוצה לחפש עבודה אחרת בקרוב, אני מאמין שבקרוב אפסיק עם הזנות."

זנות הגברים שמתקיימת בדירות ברחבי העיר, ניזונה מלקוחות המגיעים דרך מודעות שמתפרסמות בעיתונים ודרך אתרי אינטרנט. העבודה בבית נחשבת לפחות מסוכנת, והתעריפים בהתאם - בעוד שברחוב המחיר הממוצע הוא 100 שקל, בדירות הוא נע בין 250 ל-300 לעד שעה.

פגשתי את דיאנה, טרנסגינדרית בת 26, בביתה שבמרכז העיר. בניין חדש, דירת שני חדרים שכורה מעוצבת ומושקעת. בחניה רכב יוקרתי שרכשה באחרונה. דיאנה נולדה לאב מכור ולאם מכורה שעבדה בזנות.

ידעת מה אמא שלך עושה?

"כן. כל פעם שאמרו לי: אמא הולכת לטפל בילדים, ידעתי במה מדובר. היו פעמים שהלכתי לקחת ממנה כסף והייתי רואה אותה עם לקוחות. היא התנקתה כבר לפני 15 שנה ובנתה חיים חדשים, אבל עדיין קשה לנו לדבר על זה."

בשנות העשרה היא החלה לעבוד בזנות בגן החשמל, כנער. לפני כמה שנים הפכה לטרנסגינדרית. "זנות גברית הרבה יותר קשה ופחות

אורי עייק ושי קרמר בניידת של מרפאת לוינסקי

רווחית", היא אומרת. "הלקוחות מוציאים לצעירים את הנשמה. לטרנסגינדריות העבודה הזאת פחות קשה ויותר מתגמלת."

למה התחלת לעבוד בזנות?

"לא למדתי כלום, ידעתי שאין לי שום דרך אחרת להשיג כסף כדי להתקדם בחיים ולהגשים את החלומות שלי. גדלתי בפנימיות במחסור, ואני זוכרת את התחושה שמסביב הורים נותנים דברים לילדים שלהם. הגעתי לתל אביב כנער חסר-כל עם תאוה להשיג את כל מה שלא היה לי בילדות. ופתאום את מבינה שאת יכולה להרוויח הרבה מאוד כסף."

מה הרגשת כשהתחלת?

"שיש לי כסף משלי. שיש לי כוח."

את הימים הראשונים שלה בעיר העבירה בדירות מוזנחות שחלקה עם עובדי זנות. כיום היא מפרסמת מודעות באתרי אינטרנט ובעיתונים ועובדת בעיקר בביתה. "השכנים לא יודעים", היא אומרת. "זה דיסקרטי. לא מגיעים לכאן לקוחות בחבורות כמו למכון ליווי. הם באים בהיחבא כי אף אחד לא יגיד בגלוי לחברים שלו שהוא הולך לטרנסגינדרית". הלקוחות הם הכל מהכל, היא אומרת. "הם יכולים להיות אנשים נשואים שפחדו כל חייהם שיזהו אותם כהומואים ונוח להם להיות דווקא עם טרנסגינדרית כי יש לה מעטפת נשית. וזה יכול להיות זוג דתי שהבעל מבקש שאני אשכב עם אשתו והוא יסתכל. אני כל יום מופתעת מחדש מהפנטזיות."

דיאנה עובדת גם בתחנה הישנה. "נוצרה שם אחווה בין הטרנסגינדריות וזה כמו מפגש של חברות שמשלב עבודה", היא אומרת. "כשאני מסתובבת שם, אני רואה נשים מהתקופה של אמא שלי שעדיין מכורות ועובדות בזנות וחושבת עליה."

את לא מרגישה שאת הולכת בדרכה?

"אני לא רואה את זה ככה. היא נכנסה לזה מתוך צורך בסמים. אני נכנסתי לזה מתוך רצון להשיג כסף ולשפר את מעמדי. היא עשתה אלף שקל ביום אבל בסוף היא הגיעה למרכז גמילה עם גופייה מחוררת, בלי תחתונים ובלי כסף לסיגריות. זה עצוב. כל הכסף הלך לסמים ושום דבר מזה לא נשאר."

גישתה לחיים מפוכחת, מחוספסת ועניינית. קשה להבקיע את חומות ההגנה שיצרה לעצמה. "אני עושה נתק ורואה את הלקוחות כשטר", היא אומרת. "אחרי הסקס אני כבר לא זוכרת אותם." לאורך כל השיחה היא מבהירה שהיא שלמה עם העיסוק בזנות. "במה אני יכולה להשתלב בלי השכלה ומיומנות ולגרוף כאלה סכומים? אני אמשיך לעבוד בזה עד שאני אשיג את כל המטרות שלי - לקנות דירה בתל אביב ועוד דירה. זאת לא עבודה שבסוף יש לך ביטוח מנהלים. הכסף שאת עושה בשנים היפות זה הכסף שיהיה לך בעתיד."

לא היית רוצה לעבוד בתחום אחר ?

"אין לי בעיה לעבוד בכל תחום אחר בתנאי שזה יכניס לי אלף שקל ליום. מאחר שזה לא אפשרי - אי אפשר להפסיק עם זה."

בדירת חדר מעוצבת בדרום העיר מתגוררים ג'מיל, בן 22 ממזרח ירושלים וחברו מיכאל, בן 19. שניהם עוסקים בזנות. הטלפון מכתוב להם את סדר היום. "ביום רגיל אני מתעורר ויש בנייד 76 הודעות טקסט מלקוחות", מראה מיכאל את אחד הטלפונים שלו. השיחה איתם נקטעת שוב ושוב בגלל צלצולי הטלפון. "בבית הקליינט רוצה יותר פינוק. זה סיוט. ברחוב זה מהיר יותר", אומר ג'מיל. מיכאל: "לעומת זאת הרחוב מסוכן יותר. ניסו כבר לשדוד אותי ויש הרבה אלימות". "בעולם הזה או שנופלים לסמים או שנופלים לידי המשטרה", מסכם ג'מיל.

"אני עובד בזה 90 אחוז מהיום", מודה מיכאל. "אם רואים שאין עבודה מהבית יוצאים לעבוד ברחוב". שניהם מגדירים את עצמם כהומוסקסואלים ושולפים מהארונות פאות, לבוש נשי ונעלי עקב ומשתובבים. "בעבודה אנחנו לפעמים בוחרים לעבוד כנשים כי זה יכול להיות רווחי יותר". הבית מתפקד כזירת זנות בוקר ולילה. "אם הלקוח רוצה את שנינו אז התעריף גבוה יותר, 500 שקל. אם הוא מעדיף רק אחד, אז השני נכנס בינתיים לשירותים ומחכה עד שהלקוח עוזב", מסביר מיכאל.

לא קשה לחיות בבית שהוא זירת זנות ?

"לא, יש סדין מיוחד ללקוחות", צוחק ג'מיל ומשתרע על המיטה. "אם הם רוצים לשירותים אומרים שזה בשיפוץ והם מקבלים שתייה רק בכוסות פלסטיק."

"השכנים יודעים והם זורמים עם זה", מוסיף מיכאל.

שניהם שובי לב - גדושים בכריזמה וחום אנושי ומשתמשים בהומור חד לשכך את הכאב. מיכאל בן למשפחה גדולה, אביו מכור לסמים. מגיל 13 עבד במתחם התחנה באחת החנויות. "חמש שנים עבדתי בעבודה רגילה, ראיתי כל מה שקורה בתחנה ונזהרתי לא להילכד בזה", הוא מספר. "יום אחד גבר אמר לי? תעלה לאוטו שלי ורק תתפשט, אני אשלם לך רק על זה", היססתי אבל ה-500 שקל שהוא הציע פיתו אותי. קיבלתי את הכסף וזה שינה הכל. למחרת הוא שוב חזר, והסכמתי. ואז התחלתי לעלות למכוניות שהלקוחות ביקשו שאני אתן להם לרדת לי. הייתי חדש ובימים הראשונים עשיתי 2,600 שקל וככה נכנסתי לזה."

איך הרגשת עם זה ?

מיכאל: "היתה לי מהתחלה תחושה פנימית רעה, והיא עדיין קיימת. אתה מסתכל על עצמך וזה קשה, להבין שאתה הולך עם אנשים בשביל הכסף, אבל הכסף מחפה. אני מתעלם ממה שזה עושה בפנים, אבל זה תמיד עולה. זה הורס את הבן-אדם מבפנים."

בחודש "חלש" הם מרוויחים 15 אלף שקל, באחרים - 25 אלף שקל. "אחרי שקליינט הולך אנחנו יושבים וסופרים את כל הכסף", צוחק מיכאל.

מה הכסף הזה עבורך ?

מיכאל: "הרגשה של כוח ביד. שליטה. ביטחון, זה ממלא חסכים."

"אני עושה הרבה כסף אבל הכל הולך על חובות והוצאות מחיה ועזרה להורים", אומר ג'מיל. "אף אחד לא באמת מצליח לחסוך את הכסף מהזנות וכולם רוצים להפסיק ולא יכולים. אחרי שאת מתרגלת לסכומים כאלה תוכלי להסתדר עם 3,000 שקל לחודש?"

הייתם רוצים לצאת מזה?

מיכאל: "כן, אבל קשה לצאת. אני מפחד שבעוד חמש שנים נגיד זה כבר יהיה בלתי אפשרי להפסיק. אני מפחד שהשם שלי יוכתם ושאמא שלי תגלה. היום אני פחות מחבק אותה כי אני מרגיש מזוהם ולא רוצה שהיא תיגע בי."

ג'מיל: "אני חושב שהחברה צריכה להתעורר - אנחנו מכירים בני 13-14 שעובדים בזה. ונשים ממש צריכות להתעורר - לכל אחד שבא לפה, דתי או חילוני, יש טבעת נישואים. הנזק האמיתי הוא שאת נשאבת לעולם חולה ומוקפת בלקוחות חולים ואת מאבדת את התמימות ומפתחת שנאה עצמית."

במחשב יש להם קליפ פרידה שנעשה לחבר שהתאבד לפני כמה חודשים. תמונות של נער יפהפה מתחלפות על רקע מוזיקה. "הוא היה הומו והמשפחה שלו לא קיבלה את זה", הם מספרים. "הוא התחיל לעבוד בזנות ושנא את זה. זה דיכא אותו וגרם לו להתאבד". מבטו של מיכאל מתקדר. "יש מחשבות אובדניות", הוא אומר, "הראש מתפוצץ ממחשבות אובדניות". "נתאבד ביחד בעזרת השם", צוחק אליו ג'מיל, מנשק אותו ומבקש שיכבה את המחשב. "מאמי, אף אחד מאיתנו לא מאושר", אומר ג'מיל.

בלילה אנחנו נפגשים באזור התחנה הישנה. מיכאל וג'מיל לבושים כנשים. אט-אט מקיפים אותם חבריהם - טרנסג'נדריות צעירות, ביניהן נערה שטרם מלאו לה 15, הומוסקסואלים שעובדים בזנות ונערות שלא עובדות בזנות אבל מבלות עמם. חלקם ממשיכים לבילוי במועדון וחלקם נשארים לעבוד.

רמי, בן 18, מבלה עם הקבוצה. אורי עייק וצוות המרפאה מסיירים הלילה בשטח ומציעים לו להיבדק. תוך כדי לקיחת הדם הוא נשאל עם כמה אנשים קיים יחסי מין בשלושת החודשים האחרונים "בין 50 ל-100, לא יודע בדיוק", הוא אומר. רק גברים? "לא, גם נשים". נבדקת פעם? "לא".

הוא מספר שבגיל 15 הותקף מינית. משפחתו ידעה על התקיפה, אך הוא לא טופל מעולם. בחצי השנה האחרונה החל לעבוד בזנות. "זה רק בשביל הכסף", הוא אומר.

העבודה בזנות לא מציפה את מקרה התקיפה?

הוא משתק ובעיניו נקוות דמעות. "כן, זה מציף קצת את הסיטואציה של האונס. אחרי אקט עם לקוח זה עובר בראש."

אתה תחת השפעת סמים או אלכוהול בזמן יחסי המין עם הלקוחות?

"ברור, גם כדי להשכיח וגם כדי ליהנות."

אתה יכול להיות עם לקוח בלי להיות תחת השפעת סמים או אלכוהול?

"לא."

עייק מציע לו להגיע למרפאה, לשיחות טיפוליות. רמי מהנהן. הוא מצטרף לחבורה הנבלעת במבוכי התחנה בצהלות ובקריאות רמות. תור של רכבי לקוחות כבר משתרך מאחוריהם ומלווה אותם בהליכתם במתחם*.

יגובשו תוכניות

מענה חירום עוד אין, אבל מתקיימים דיונים

ממשרד דוברת משרד הרווחה, רוני מלקאי, נמסר בתגובה לדברים שנאמרו בכתבה: "משרד הרווחה והשירותים החברתיים מאתר, מטפל ומסייע לבני נוער בסיכון על ידי תוכניות ומענים שונים, אם בקהילה או בהפניה למוסדות המתאימים. המענים נוגעים בסך מכלול הבעיות. המשרד גם מפעיל תוכניות לטיפול בצעירים הומוסקסואלים ולסביות. לנושא זה שותף גם משרד הבריאות."

"משרד הרווחה גם מסייע להומוסקסואלים ולסביות באמצעות מסגרות לבני נוער וצעירים כגון בית דרור' ו'מקום אחר'. בימים אלה מפתח משרד הרווחה מענה פסיכו-סוציאלי לטיפול באוכלוסיית להט"ב. לפיתוח המענה שותפה אגודת להט"ב."

"לגבי מענה חירום לאוכלוסיית הטרנסג'נדרים - השירות לטיפול בהתמכרויות יחד עם השירות למתבגרים במשרד הרווחה, מנהלים בימים אלה דיונים מתקדמים להקמת מסגרת לינת חירום ושיקום לאוכלוסייה זו. בנוסף, ועדה בין-משרדית המשותפת למשרד הרווחה, למשרד הבריאות ולארגונים ועמותות שונים, פועלת לקידום סוגיית הטרנסג'נדרים. במסגרת הדיונים בוועדה, קוימו קבוצות מיקוד עם אוכלוסיית טרנסג'נדרים. בהתאם לכך יגובשו התוכניות הייעודיות הנוספות לאוכלוסייה זו, לרבות מענים נוספים בתחום הבריאות."

ממשטרת ישראל נמסר בתגובה: "נושא זנות הגברים מוכר למשטרה ומטופל בשיתוף עם גורמים ממשלתיים שונים. במסגרת הטיפול הזה התופעה צומצמה."